

[Hanne Severinsen]

5) må vi være betænkelige ved, fordi man herved pålægger forskningsråd og planlægningsråd at støtte bestemte initiativer og derved griber ind i universiteternes og læreanstalternes autonomi.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på, at hr. Kofod-Svendsen fra kristeligt folkeparti, der ikke kan være til stede i dag, også er positiv over for det radikale forslag, bortset fra at han har de samme reservationer med hensyn til, at universitetet skal have en vis form for selvstændighed, men at han ellers ligesom venstre gerne vil tilsige, at vi i udvalget får en velvillig behandling specielt af det radikale forslag.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

I anledning af undervisningsministerens, fru Eva Møllers og fru Hanne Severinsens bemærkninger om betænkeligheden ved specielt punkterne 4) og 5) og for undervisningsministerens vedkommende også det første punkt i det radikale beslutningsforslag vil jeg gerne sige, at dette først og fremmest skal ses i sammenhæng med ønsket om at få lagt en aktionsplan. For os er det afgørende, at en sådan plan bliver udarbejdet, og at man derved viser et tempo for den udbygning af kvindeforskningen, som vi synes skal ske.

Det er derimod mindre vigtigt, på hvilken måde det sker, og hvis man finder, at punkterne vil være indgreb i autonomien for forskningsrådene eller for universiteterne, er vi meget villige til at overveje at ændre disse punkter og finde en anden form. Det afgørende er, at man følger den aktivitet, der er, op i øjeblikket, men gør det i et hastigere tempo, end det hidtil er sket.

Jeg synes, man skal være lidt forsigtig med at vaske sine hænder så meget, som det er blevet gjort også for undervisningsministerens vedkommende, for det er jo sådan – det ved vi, som har haft noget med universitetssektoren at gøre – at en række nye områder faktisk udmærket godt kan vinde indpas gennem planlægningsaktiviteter for undervisningsministeriets vedkommende, og det er også muligt at give øremærkede midler, for det har vi også set adskillige eksempler på. Derfor synes jeg, vi må kunne finde en passende mellemvej, som sikrer, både at kvindeforskningen bliver tilgodeset, og at vi ikke

går længere end rimeligt i relation til universiteternes og forskningsrådenes autonomi.

Ingelise Koefoed (SF):

Når man sidder i en sådan sal med 7 eller 8 mennesker, eller hvor mange vi nu er, og taler til hinanden fra talerstolen, kan man godt føle det lidt absurd; det forekommer lidt mærkeligt, at vi er nødt til at føre vores diskussioner på denne måde. Der er nogle tilfælde, hvor man kunne have undgået denne højtidelige tomsalsacon, f.eks. i denne sag, hvis det forslag, som SF fremsatte i foråret i år, var blevet gjort til genstand for en ordentlig debat imellem forskellige partier. Hvis det radikale venstre var gået ind i en konstruktiv debat om forslaget, så havde vi ikke behøvet en ekstra omgang, så havde vi ikke behøvet at stå her og tale så højtideligt til hinanden. Jeg er sikker på, at vi kunne have fået en hel masse ud af at sætte os ned sammen og forhandle i stedet for.

Men nu er det gået, som det er, og man må da glæde sig på kvindeforskningens vegne over, at der i dag altså er to forslag til behandling, og at man altså ikke helt er holdt op med at diskutere kvindeforskning.

Det radikale venstres forslag kan vi ikke som fru Mette Groes tilslutte os på alle måder. Jeg mener, at dets hovedmangel er, at der ikke er nogen penge i forslaget, men vi har nok også et lidt andet syn på kvindeforskning end det syn, som kommer frem i de radikales forslag, og som også er kommet frem hos ordførerne for de konservative og venstre og hos undervisningsministeren.

Vi synes selvfølgelig, at der skal flere kvinder ind at forske i de traditionelle forskningsmiljøer. Det er vigtigt, at der kommer nogle flere kvinder, som kan forske i kvindernes historie og alle de andre ting og i øvrigt bidrage med deres specielle viden, deres specielle synspunkter inden for den traditionelle forskning i de forskningsmiljøer, der eksisterer.

Men vi mener altså også, at der er behov for en særlig kvindeforskning, og det mener vi ud fra en fornemmelse af og måske en erfaring om, at der er noget, der hedder det, som lederen af Kvinfo, Nynne Koch, kalder det kvindelige tydningsunivers. Der er brug for det kvindelige tydningsunivers i de forskellige særlige forskningsmiljøer, som er